

Книга пророка Йоеля і лаодикійська Церква адвентистів сьомого дня - Номер вісім

Jeff Pippenger

2025-12-09

Номер вісім

Кого він навчить знанню? І кого він навчить розуміти вчення? Тих, що відлучені від молока й відняті від грудей.

Бо припис до припису, припис до припису; рядок до рядка, рядок до рядка; тут трохи, там трохи. Бо заїкуватими вустами й іншою мовою він говоритиме до цього народу. Кому він сказав: Ось спочинок, яким ви можете дати спочити втомленому; і ось освіження; та вони не хотіли слухати.

Але слово Господнє було для них: припис на припис, припис на припис; рядок на рядок, рядок на рядок; тут трохи, і там трохи; щоб вони пішли та впали навznak, і були поламані, і потрапили в тенета, і були взяті.

Тому послухайте слово Господнє, ви, насмішники, що правите цим народом, який у Єрусалимі. Бо ви сказали: «Ми уклали союз зі смертю, і з пеклом ми в угоді; коли хлине навальний бич, він не прийде до нас, бо ми зробили брехню своїм притулком, а під неправдою ми сховалися». Тому так говорить Господь Бог: «Ось Я кладу в Сіоні камінь для підвалини, камінь випробуваний, дорогоцінний наріжний камінь, надійну основу; хто вірує, не буде квапитися». І покладу суд за шнуром, а праведність — за високом; і град змете притулок брехні, а води затоплять сховище. І ваш союз зі смертю буде скасований, і ваша угода з пеклом не встоїть; коли хлине навальний бич, тоді він потопче вас. Ісаїя 28:9–18.

Насмішники, які правлять Єрусалимом, — це лідери лаодикійської Церкви адвентистів сьомого дня, яких кількома віршами раніше Ісаїя назвав «п'яницями Єфраїма» та «вінцем гордості». У день П'ятидесятниці Петро відповів тим, хто стверджував, що вістку проголошують п'яні люди. Період пізнього дощу стосується істинної й фальшивої вістки про пізній дощ. Господня вістка завжди породжує два класи поклонників, і обидва ці класи п'ють вино. Освячена вістка, або освячене вино, — це те, що в книзі Йоїла забране від уст невірних.

Прокиньтесь, п'яниці, і плачте; і вийте, всі, хто п'є вино, через молоде вино; бо воно відняте від ваших уст. Йоїл 1:5.

У першому розділі книги Йоїла злі виноградарі виноградника, що представляють Лаодикійську Церкву адвентистів сьомого дня, засуджені й віддані суду у зв'язку з тим, що "нове вино" було "відсічене" від їхніх уст. Бог відсік або стримав виливання Божого Духа в пізньому дощі, представлене "хлібними та питними приношеннями", від злих п'яних виноградарів.

Хлібна жертва та возливна жертва припинені в домі Господньому; священники, служителі Господа, плачуть. Нива спустошена, земля тужить; бо збіжжя знищене: молоде вино висохло, елей хиріє. Соромтеся, хлібороби; вийте, виноградарі, через пшеницю та ячмінь, бо жниво поля загинуло. Виноградна лоза висохла, і смоківниця хиріє; гранатове дерево, і пальма також, і яблуна, — усі дерева поля зів'яли: бо зів'яла радість у синів людських. Підпережіться та ридайте, священники; вийте, служителі жертовника; прийдіть, лежіть усю ніч у веретищі, служителі мого Бога, бо хлібна жертва та возливна жертва утримані від дому вашого Бога. Освятіть піст, скличте урочисте зібрання, зберіть старійшин і всіх мешканців краю до дому Господа, Бога вашого, і кличте до Господа: Горе тому дню! бо близький день Господній, і прийде він, як спустошення від Всемогутнього. Хіба не віднято перед нашими очима поживу, так, і радість та веселощі з дому нашого Бога? Йойл 1:9-16.

Коли «п'яниці Єфрема» з Ісаї «прокидаються» у Йоїла, обставини, до яких вони прокидаються, — це звістка про пізній дощ, представлена як «нове вино». Її було утримано від Божого вибраного завітного народу. «Corn» у цьому уривку — загальне слово для збіжжя, а Слово Боже є Хлібом Небесним, і в цьому уривку воно було «змарноване».

"Нове вино" — це послання теперішньої істини, яке прийшло 9/11. Вислови "нове вино висохло" і "відсічене" щодо "нового вина" розпізнаються лише тими, хто повертається до "старих" шляхів Єремії, бо "нове" послання завжди узгоджується зі "старим" посланням. Слово, перекладене як "висохло", означає "соромитися" єврейською мовою.

Ті, хто «соромляться», є головною темою у Йоїла та пророків. П'яниці Єфрема соромляться свого фальшивого послання пізнього дощу, яке часто називають посланням «мир і безпека». Три символи — зерно, молоде вино та олія — символізують послання пізнього дощу. Пізній дощ також зображується як виливання Святого Духа.

Діло Святого Духа — викривати щодо гріха, праведності та суду, і саме в такому порядку. Слово Боже викриває у гріху й символізується «зерном». Наявність «нового вина» вказує на тих, хто має Святого Духа, який символізується «дощем» і також «вином», бо і «дощ», і «вино» легко показати як послання або вчення.

Та кажу вам правду: краще для вас, щоб Я пішов; бо коли Я не піду, Утішитель не прийде до вас; а коли піду, пошлю Його до вас. І коли Він прийде, викриє світ щодо гріха, і щодо праведності, і щодо суду: щодо гріха — бо не вірують у Мене; щодо праведності — бо Я йду до Отця Мого, і ви більше не побачите Мене; щодо суду — бо князь цього світу засуджений. Ще багато маю сказати вам, але ви тепер не можете цього знести. Коли ж прийде Він, Дух істини, Він введе вас у всю істину, бо не від Себе говоритиме, а що почує — те й говоритиме, і сповістить вам те, що має бути. Івана 16:7-13.

«Зерно» Йоїла — це Слово Боже, яке викриває щодо «гріха». «Праведність» виявляється в тих, хто поєднав свою людську природу з божественною через звістку теперішньої істини, представлену як «нове» (теперішньої істини) «вино» (звістка). «Олія» є символом «суду», бо «суд» ґрунтується на тому, чи мають ті, кого судять, «олією». Зерно, нове вино та олія Йоїла

— це викриття щодо гріха, праведності та суду. Усі елементи діяльності Святого Духа у зв'язку з вилиттям пізнього дощу складають істини, які мають випробувати лаодикійський адвентизм, починаючи з 9/11, коли Йоїл наказує їм: «Прокиньтесь!».

Три символи вістки пізнього дощу відповідають трьом вісткам трьох ангелів із чотирнадцятого розділу Об'явлення, а «хлібороби» мають «соромитися», а «виноградарі» — «голосити». У книзі Йоїла Божий народ ніколи не буде посоромлений.

І ви пізнаєте, що Я посеред Ізраїля, і що Я — Господь, Бог ваш, і немає іншого; і народ Мій ніколи не посоромиться. Йоїл 2:27.

Землероби й виноградарі соромляться й голосять, бо фальшива звістка про пізній дощ, яку вони подають, безсила породити життя у винограднику, який їм було доручено доглядати. Адвентизм знає від своєї пророчиці, що їх покликано пережити досвід пізнього дощу, але плоди нив зів'яли. Вони соромляться й плачуть, особливо "за пшеницю і за ячмінь". "Ячмінне" приношення первоплодів у день воскресіння Христа розпочало п'ятидесятницький період, що завершився в П'ятидесятницю "пшеничним" приношенням первоплодів П'ятидесятниці. П'яниці Єфраїма соромляться, бо вони на хибному боці п'ятидесятницького періоду, який повторюється від 9/11 аж до недільного закону, коли падає пізній дощ.

Багато хто значною мірою не спромігся прийняти ранній дощ. Вони не здобули всіх благ, які Бог таким чином приготував для них. Вони очікують, що цю нестачу компенсує пізній дощ. Коли буде дароване найщедріше багатство благодаті, вони мають намір відкрити свої серця, щоб її прийняти. Вони роблять жадливу помилку. Праця, яку Бог розпочав у людському серці, даючи Своє світло й пізнання, має безупинно просуватися вперед. Кожен має усвідомити власну потребу. Серце має бути звільнене від усякої скверни й очищене для перебування в ньому Духа. Саме через визнання й залишення гріха, ревну молитву та посвячення себе Богові перші учні приготувалися до виливу Святого Духа в день П'ятидесятниці. Те саме, лише у ще більшій мірі, має бути зроблене тепер. Тоді людині залишалося лише просити благословення і чекати, доки Господь довершить працю щодо неї. Це Бог розпочав цю працю, і Він завершить Свою працю, зробивши людину досконалою в Ісусі Христі. Але не можна занедбувати благодать, представлену раннім дощем. Лише ті, хто живе відповідно до отриманого світла, одержать більше світла. Якщо ми щодня не будемо зростати у втіленні дієвих християнських чеснот, ми не розпізнаємо проявів Святого Духа в пізньому дощі. Він може проливатися на серця навколо нас, але ми не розпізнаємо його і не приймемо. Свідчення для служителів, 506, 507.

У контексті лінії, яку Сестра Вайт називає «п'ятидесятницьким періодом», «ранній дощ» — це те, як Христос дихнув на учнів після того, як Він зійшов зі Свого небесного зібрання після Свого воскресіння. «Пізній дощ» у цьому контексті — це П'ятидесятниця. На альфі п'ятидесятницького періоду на учнів було дихнуто лише кількома краплями, а на омезі учні, на яких було дихнуто, говорили до всього світу язиками вогню. Вияв Духа Святого на початку і в кінці. На початку Божественність передає Святого Духа людству через послання,

а в кінці Божественність і людство поєднані, що представлено язиками (людство) і вогнем (Божественність), і передають Святого Духа людству через послання. Приношення первоплодів ячменю на початку відповідає воскресінню Христа, а дві пшеничні хлібини при приношенні первоплодів на П'ятидесятницю відповідають П'ятидесятниці.

Ті два хліби були єдиним приношенням, що містило закваску, символ гріха. Хліби були спечені, тим самим символізуючи усунення гріха, але водночас утверджуючи істину, що два хліби потрясання, які символізували сто сорок чотири тисячі, були чоловіками й жінками — грішниками, яких від тих гріхів очистив Посланець Заповіту в третьому розділі книги Малахії. Отже, альфа п'ятидесятницького періоду уособлювала Хліб Небесний, що навчав Своїх учнів, а омега того періоду представляла тих самих учнів як два хліби, піднесені до неба. Таким чином, символ Божества і людськості у вигляді вогнених язиків та піднесення жертви потрясання, що було прообразом того, як учні несуть звістку світові, разом вказують на те, що сто сорок чотири тисячі мають бути піднесені як приношення, яке досконало представляє Ісуса Христа, а Ісус Христос показує, що Божественність, поєднана з людськістю, не грішить.

Нездатність «прийняти ранній дощ», водночас очікуючи, «що нестача» «всіх благ, які Бог» «надав» разом із «раннім дощем», «буде поповнена пізнім дощем», — це «жахлива помилка». Ранній дощ — це Єремїїні «стародавні стежки», які були визначені як шлях, яким слід іти, під час 9/11. Це «жахлива помилка», а також сильна омана, яка спонукає людей думати, що вони мають послання пізнього дощу, збудоване на скелі, лише щоб виявити, що їхнє послання було збудоване на піску.

Петро не соромився прямо пояснити, хто був п'яний, а хто ні, у своєму представленні ста сорока чотирьох тисяч під час періоду пізнього дощу. Усі пророки говорять про останні дні, і Йоель вказує на "п'яниць Єфрема", що пробуджуються й стикаються з очевидними доказами того, що привілей бути народом, який мав би проголосити гучний клич третього ангела під силою пізнього дощу, було назавжди відібрано. Сто сорок чотири тисячі формуються та запечатуються у період пізнього дощу від 9/11 до Недільного закону. Вони — ті, що йдуть за Агнцем, куди б Він не пішов.

Петро у день П'ятидесятниці представляє тих людей, які проголошують звістку про пізній дощ, яку він обґрунтовує на підставі книги Йоеля. Юдеям, яким було доручено відзначати свято П'ятидесятниці протягом усієї їхньої історії, Петро повідомляв, що та П'ятидесятниця, на яку вказували всі попередні П'ятидесятниці, тепер звершується. Юдеї, як п'яниці Єфраїма, були настільки сп'янілі вином Вавилону, що, коли Петро та одинадцять проголошували звістку про пізній дощ у контексті книги Йоеля, вони звинуватили їх у п'янстві. Коли п'яниці Єфраїма «прокидаються» у п'ятому вірші першого розділу Йоеля, вони стикаються з випробувальним процесом пізнього дощу, у якому формуються дві групи. У процесі випробування одна група розпізнає звістку про пізній дощ, а інша — ні.

Ми не маємо чекати пізнього дощу. Він спаде на всіх, хто розпізнає та прийме росу й зливи благодаті, що спадають на нас. Коли ми збираємо крихти світла, коли ми цінуємо

вірні милості Божі, який любить, коли ми довіряємо Йому, тоді кожна обітниця сповниться. «Бо, як земля виводить свій пагін, і як сад спричиняє, щоб посіяне в ньому проростало; так Господь Бог учинить, щоб перед усіма народами зросли праведність і хвала». Ісаїя 61:11. Уся земля має сповнитися славою Божою. Біблійний коментар адвентистів сьомого дня, том 7, 984.

Під "розпізнати" розуміють "пригадати або відновити знання", бо звістку пізнього дощу розпізнають за минулими священними історіями, які ілюструють історію пізнього дощу. Історія Петра в день П'ятидесятниці була вписана в історичну структуру, окреслену пророком Йоїлом. Поєднання окресленого Йоїлом контексту зі сповненням у Петрові становить двох свідків щодо історії Опівнічного Кличу 1844 року. Цих трьох свідків (і інших) слід "розпізнати" як ілюстрації історії, контексту та звістки пізнього дощу.

Коли Христос дихнув на учнів після того, як Він вознісся, а потім повернувся, це було як «кілька крапель» перед великим виливанням у день П'ятидесятниці. На початку й у кінці був прояв виливання Святого Духа. Ці кілька крапель від Христа до Його учнів — це альфа п'ятидесятницького періоду, який закінчується омегою та виливанням послання від учнів до світу. Альфу позначає жертва первоплодів ячменю, а завершується вона жертвою первоплодів пшениці. Початок пізнього дощу був позначений зруйнуванням великих будівель Нью-Йорка 11 вересня. Це знаменує початок історії, що веде до недільного закону. 11 вересня символізується жертвою первоплодів ячменю, а недільний закон — жертвою первоплодів пшениці.

П'яниці Єфрема пробуджені до усвідомлення того, що їхнє царство буде відняте від них і дане народові, який принесе належні плоди. Йоель викриває непослух п'яниць, зазначаючи, що «м'ясні» та «питні» приношення були відтяти від Дому Господнього, а «нове вино» — відтяти від їхніх уст. «Нове вино» в єврейській — це свіжовичавлений сік, але «вино», яке п'яниці п'ють у п'ятому вірші, — зброджений сік. Два види вина представляють вчення, і в контексті Йоеля це вчення є посланням пізнього дощу. П'яниці Єфрема пили зброджений сік, і вони «відтяти» від «нового», свіжовичавленого соку. Два види вина представляють два послання пізнього дощу, а п'яниці «відтяти» від чистого послання. Єврейське слово, перекладене як «відтяти», ґрунтується на давній завітній практиці розтинати тварин і проходити між частинами. Бути «відтятим» — означає бути відкинутим як Божий завітний народ.

Книга Йоеля окреслює Божий народ в останні дні, починаючи з міллеритів, що постали внаслідок розкриття книги Даниїла у 1798 році, і закінчуючи ста сорока чотирма тисячами, які постають внаслідок розкриття книги Даниїла у 1989 році. На початку виливання Святого Духа було представлено періодом часу від таборового зібрання в Ексетері до розчарування 22 жовтня 1844 року. Та історія сповнила притчу про десять дів з 25 розділу Євангелія від Матвія, яка повторюється дослівно в історії ста сорока чотирьох тисяч.

"Притча про десять дів із 25-го розділу Євангелія від Матвія також ілюструє досвід адвентистського народу." Велика боротьба, 393.

Мені часто вказують на притчу про десять дів, з яких п'ять були мудрі, а п'ять — нерозумні. Ця притча вже виконалася і ще виконається до останньої літери, бо вона має особливе застосування до цього часу і, подібно до звістки третього ангела, виконалася і надалі залишатиметься нинішньою істиною аж до кінця часу. Review and Herald, 19 серпня 1890 року.

Є світ, що лежить у злі, в облуді та омані, у самій тіні смерті, — спить, спить. Хто відчуває боління душі, щоб розбудити їх? Який голос може до них долинути? Мій розум переноситься в майбутнє, коли буде дано знак: «Ось Жених іде; виходьте назустріч Йому». Але дехто зволікатиме придбати олію, щоб заправити свої світильники, і надто пізно вони зрозуміють, що характер, який символізує ця олія, не передається. Та олія — це праведність Христа. Вона символізує характер, а характер не передається. Ніхто не може здобути його для іншого. Кожен мусить сам набути для себе характер, очищений від усякої плями гріха. Bible Echo, 4 травня 1896 року.

Хто «відчуває душевні муки, щоб пробудити» «світ, що лежить у злі?» Джоел відповідає на запитання:

І станеться, що кожен, хто покличе ім'я Господнє, спасеться; бо на горі Сіон і в Єрусалимі буде спасіння, як сказав Господь, і в останку, який Господь покличе. Йоїл 2:32.

Ми продовжимо це в наступній статті.

Пізно по обіді в день воскресіння двоє учнів були в дорозі до Емауса, невеличкого містечка за вісім миль від Єрусалима. Ці учні не займали помітного місця у Христовому служінні, але були щирими віруючими в Нього. Вони прийшли до міста, щоб святкувати Пасху, і були дуже збентежені подіями, що нещодавно сталися. Вранці вони почули звістку про те, що тіло Христа було забрано з гробу, а також розповідь жінок, які бачили ангелів і зустріли Ісуса. Тепер вони поверталися додому, щоб роздумувати й молитися. Сумно вони продовжували свою вечірню ходу, розмовляючи про події суду та розп'яття. Ніколи ще вони не були такими цілковито пригніченими. Без надії й віри вони йшли в тіні хреста.

Не встигли вони зайти далеко в дорозі, як до них приєднався незнайомец, але вони були так поглинуті своїм смутком і розчаруванням, що не придивилися до нього уважно. Вони продовжували свою розмову, висловлюючи думки своїх сердець. Вони міркували над уроками, які дав Христос, і, здавалося, не могли їх зрозуміти. Коли вони говорили про події, що сталися, Ісус прагнув утішити їх. Він бачив їхній смуток; Він розумів суперечливі, заплутані думки, які наводили їх на думку: «Чи може Цей Чоловік, Який дозволив, щоб Його так принизили, бути Христом?» Їхній смуток не можна було стримати, і вони плакали. Ісус знав, що їхні серця були пов'язані з Ним любов'ю, і Він прагнув утерти їхні сльози та наповнити їх радістю і веселістю. Але спочатку Він мусив дати їм уроки, яких вони ніколи не забудуть.

«І сказав їм: Які це розмови, що ви ведете між собою, коли йдете й сумуєте?» І один із них, на ім'я Клеопа, відповів і сказав Йому: «Чи Ти єдиний чужинець у Єрусалимі й не

знаєш того, що сталося там у ці дні?» Вони розповіли Йому про своє розчарування щодо свого Учителя, «який був пророком, сильним у ділі й слові перед Богом і всім народом»; але, казали вони, «первосвященики та наші правителі видали Його на засудження на смерть і розіп'яли Його». З серцями, зраненими розчаруванням, і тремтячими вустами вони додали: «Ми сподівалися, що це Він мав викупити Ізраїль; і крім усього цього, сьогодні вже третій день, відколи це сталося».

Дивно, що учні не згадали слів Христа і не зрозуміли, що Він передрік події, які сталися! Вони не усвідомили, що остання частина сказаного Ним здійсниться так само певно, як і перша, — що третього дня Він воскресне. Саме це їм слід було пам'ятати. Священики та правителі цього не забули. У день, що настав після дня приготування, первосвященики й фарисеї прийшли до Пилата й сказали: Пане, ми пам'ятаємо, що той ошуканець, коли Він ще був живий, говорив: Через три дні Я знову воскресну. Матвія 27:62, 63. Але учні не пригадали цих слів.

«Тоді Він сказав їм: О нерозумні й повільні серцем, щоб повірити всьому, що говорили пророки! Хіба ж Христові не належало перетерпіти це й увійти в Свою славу?» Учні дивувалися, хто міг бути цей незнайомиць, що Він проникає до самих глибин їхніх душ і говорить з такою щирістю, ніжністю та співчуттям і з такою надією. Уперше від зради Христа вони почали відчувати надію. Часто вони пильно поглядали на свого супутника й думали, що Його слова — саме ті слова, які сказав би Христос. Вони були сповнені подиву, і їхні серця забилися з радісним очікуванням.

Почавши від Мойсея, від самого початку біблійної історії, Христос розтлумачив з усього Писання те, що стосувалося Його. Якби Він спочатку відкрився їм, їхні серця наситилися б. У повноті своєї радості їм уже нічого більше не бракувало б. Але їм було необхідно зрозуміти свідчення про Нього, засвідчене прообразами і пророцтвами Старого Завіту. На цьому мала утверджуватися їхня віра. Христос не звершив жодного чуда, щоб переконати їх, але першою Його справою було роз'яснити Писання. Вони сприймали Його смерть як руйнування всіх своїх надій. Тепер Він зі слів пророків показав, що саме це було найсильнішим доказом для їхньої віри.

Навчаючи цих учнів, Ісус показав важливість Старого Завіту як свідчення Його місії. Багато тих, хто називає себе християнами, нині відкидають Старий Завіт, стверджуючи, що він більше не має жодної користі. Але це не вчення Христа. Він так високо цінував його, що одного разу сказав: «Якщо Мойсея та пророків не слухають, то, хоч би й хто з мертвих воскрес, — не повірять». Луки 16:31.

Це голос Христа, який промовляє через патріархів і пророків від днів Адама аж до завершальних сцен часу. Спаситель відкривається у Старому Заповіті так само ясно, як і в Новому. Саме світло пророчого минулого висвітлює життя Христа та вчення Нового Заповіту з ясністю та красою. Чудеса Христа є доказом Його божественності; але ще вагомійшим доказом того, що Він — Викупитель світу, є порівняння пророцтв Старого Заповіту з історією Нового Заповіту.

Виходячи з пророцтв, Христос дав Своїм учням правильне уявлення про те, ким Він мав бути в людській природі. Їхні очікування Месії, який мав зайняти Свій престол і царську владу відповідно до людських бажань, були оманливими. Це перешкоджало б правильному розумінню Його приниження від найвищого до найнижчого становища, яке тільки можна було зайняти. Христос бажав, щоб думки Його учнів були чистими й істинними в кожній деталі. Вони мали зрозуміти, наскільки це можливо, що стосується чаші страждань, яка була Йому призначена. Він показав їм, що страшна боротьба, яку вони ще не могли збагнути, була виконанням завіту, укладеного перед заснуванням світу. Христос мусив померти, так само як мусить померти кожен порушник закону, якщо він перебуває в грісі. Усе це мало статися, але не завершитися поразкою, а славною, вічною перемогою. Ісус сказав їм, що потрібно докласти всіх зусиль, щоб спасти світ від гріха. Його послідовники повинні жити, як жив Він, і працювати так, як працював Він — напружено й наполегливо.

Так Христос бесідував зі Своїми учнями, відкриваючи їхній розум, щоб вони могли зрозуміти Писання. Учні були стомлені, але розмова не вщухала. З уст Спасителя лунали слова життя й запевнення. Та їхні очі все ще були стримані. Коли Він розповідав їм про зруйнування Єрусалима, вони зі сльозами дивилися на приречене місто. Та вони й не підозрювали, ким був їхній супутник. Вони не думали, що Той, про кого вони розмовляли, ішов поруч із ними; бо Христос говорив про Себе так, ніби Він був іншою особою. Вони гадали, що Він один із тих, хто був присутній на великому святі, і тепер повертається до свого дому. Він ішов так само обережно, як і вони, по нерівному камінню, час від часу зупиняючись разом із ними на короткий перепочинок. Так вони прямували гірською дорогою, тоді як Той, Хто незабаром мав посісти місце праворуч Бога і Хто міг сказати: «Мені дана всяка влада на небі й на землі», ішов поруч із ними. Матвія 28:18.

Під час подорожі сонце вже зайшло, і ще перш ніж мандрівники дісталися місця відпочинку, робітники на полях полишили свою працю. Коли учні вже збиралися увійти до свого дому, здавалося, що незнайомиць має намір продовжити подорож. Але учні відчували, що їх тягне до Нього. Їхні душі прагнули почути від Нього більше. «Залишайся з нами», — сказали вони. Здавалося, Він не збирається прийняти запрошення, але вони наполягали, благаючи: «Вже вечоріє, і день уже похилився». Христос поступився їхнім благанням і «увійшов, щоб затриматися з ними».

Якби учні не наполягли на своєму запрошенні, вони не дізналися б, що їхній супутник у дорозі був воскреслий Господь. Христос ніколи нікому не нав'язує Своєї присутності. Він цікавиться тими, хто потребує Його. Із радістю Він увійде до найскромнішої оселі й утішить найсмирненніше серце. Але якщо люди надто байдужі, щоб подумати про Небесного Гостя чи попросити Його залишитися з ними, Він проходить далі. Тож багато хто зазнає великої втрати. Вони не знають Христа більше, ніж знали Його учні, коли Він ішов із ними дорогою.

Проста вечірня трапеза з хліба швидко готова. Її ставлять перед гостем, який сів на чолі столу. Тепер Він простягає Свої руки, щоб благословити їжу. Учні вражено

відсажуються. Їхній супутник простягає Свої руки точнісінько так, як це робив їхній Учитель. Вони дивляться ще раз, і ось бачать на Його руках рани від цвяхів. Обоє водночас вигукують: Це Господь Ісус! Він воскрес із мертвих!

Вони встають, щоб упасти Йому до ніг і поклонитися Йому, але Він щез з їхніх очей. Вони дивляться на місце, яке займав Той, чиє тіло нещодавно лежало в гробі, і кажуть один одному: 'Хіба не палало в нас серце, коли Він говорив із нами у дорозі і коли відкривав нам Писання?'

Але з такою великою звісткою, яку треба передати, вони не можуть сидіти й розмовляти. Їхня втома й голод зникли. Вони залишають трапезу, так і не скуштувавши її, і, сповнені радості, негайно знову вирушають тією самою дорогою, якою прийшли, поспішаючи сповістити цю вістку учням у місті. Подекуди дорога небезпечна, але вони долають круті ділянки, ковзаючи на гладкому камінні. Вони не бачать, не знають, що мають охорону Того, Хто пройшов дорогою разом із ними. З прочанським посохом у руці вони прямують далі, бажаючи йти швидше, ніж наважуються. Вони збиваються зі стежки, та знову її знаходять. То біжать, то спотикаються, вони прямують уперед, їхній невидимий Супутник зовсім поруч із ними увесь шлях.

Ніч темна, але Сонце праведності сяє над ними. Їхні серця б'ються від радості. Вони ніби в новому світі. Христос — живий Спаситель. Вони більше не оплакують Його як мертвого. Христос воскрес — знову й знову вони це повторюють. Це звістка, яку вони несуть скорботним. Вони мають розповісти їм чудову історію про шлях до Еммауса. Вони мають розповісти, хто приєднався до них у дорозі. Вони несуть найбільшу звістку, яку коли-небудь було дано світові, благу звістку, від якої залежать надії людської родини як у часі, так і у вічності. Бажання віків, 795–801.